

Scénář k rozhlasové reportáži – příběh Evy Svobodové

Eva Svobodová se narodila do rodiny s hlubokými kořeny v Říčanech. Její pradědeček byl říčanským starostou a maminka pocházela z rodiny významného sedláka. Sama pamětnice se jako nejstarší ze tří dcer narodila na statku. Její dětství a dospívání však výrazně poznamenala politická situace po roce 48.

Padesátá léta byla velice svízelná, protože maminka jako dcera kulaka, ač měla maturitu, což na tehdejší dobu bylo dost velké vzdělání na ženu, tak nedostala jakékoliv zaměstnání. Chodila potom do Olivovny mýt nádoby a dávala hodiny matematiky. Tatínek byl teda z chudé rodiny, ten byl po té stránce v pořádku, ale přesto byl jako bankovní úředník vyhozen a dělal dlaždiče.

Rodina navíc nedostávala potravinové lístky a byla tak nucena nakupovat dražší potraviny. Přesto na tom nebyli tak špatně jako někteří jejich příbuzní.

Maminka měla dvě sestry a bratra a ty obě sestry si vzaly sedláky, ale velký sedláky. No a samozřejmě ti byly perzekvováni, jejich děti se nemohly dostat na školu, kam chtěly. A bylo to tak, že do 48 hodin se museli vystěhovat a jenom to, co se naložilo na auto, tak to si mohli odvést.

Už od dětství měla Eva Svobodová jasno o svém budoucím povolání.

Tatínek chtěl, aby šla dělat kresličku. Já jsem říkala: „Tati, já nebudu stát u prkna, to vůbec, já chci být učitelka.“ A už jako dítě, vždycky, když jsme si tady hráli, jsme tady měli mnoho kamarádů, tak já jsem vždycky dělala učitelku.

Po studiích učila matematiku a fyziku na několika říčanských školách. Později získala i neobvyklou zkušenost. Působila jako pedagožka ve věznici.

A tam jsem určovala těm trestaným, na co se budou dívat na televizi, anebo jsem tam vedla knihovnu. A pak tam ještě byla škola, tak jsem jako vedla tu školu. A pak tam byli další odsouzení, který třeba chtěli udělat si výuční list, ale neměli dokončenou základní školu. No tak jsem tam prostě sehnala učitele a ti tam docházeli a doplňovali ty hlavní předměty.

Dnes by Eva Svobodová na svém životě nic neměnila. Říká, že byla velmi šťastně vdaná a se svým manželem Jaroslavem prožila téměř 60 krásných let.

Já jsem si ho namluvila na plesu. Ještě maminka říkala, to byl maturitní ples jedné té sestry, a ona říkala: „To už tam nebudeš tancovat.“ Protože tradice byla, že na studentském plesu teda holky dost stály, protože byly převážně děvčata. A já říkám: „Hele mami, mně je to jedno, já si tam půjdu sednout.“ No a byl to osud.

Na závěr jsme se pamětnice zeptali, co by vzkázala naší generaci.

Hlavně je, abyste se učili, to je nejdůležitější, a měli takový nějaký ušlechtilý zájmy. Nejhorší považuju teda mobily a ty počítače, protože potom opravdu se stane, že ty lidi seděj' pořád jenom a hrajou hry, a to je nejhorší. Takže sportovat, bavit se jiným způsobem.